DE 6e VAN MENEER FRANSSEN

DOOR KEES SPIERINGS

GEILLUSTREERD DOOR HERMAN MOERKERK

L.C.G. MALMBERG 'S HERTOGENBOSCH

Uitgegeven met goedkeuring van den keurraad voor Roomsche Jeugdlectuur

EEN BIJZONDERE ONTDEKKING

Op een 2e hands boekenmarkt in 1998 op de Havik te Amersfoort, vond ik een jongensroman aan genaamd, "De 6e Van Meneer Franssen". Geschreven door Kees Spierings, leraar op de Mulo en geïllustreerd door Herman Moerkerk, uitgegeven in 1934 door L.C.G. Malmberg te 's-Hertogenbosch. Met name de tekeningen in het boek, maar ook de plaats trekt mij aan, het is immers de geboorteplaats van mijn vader. Als ik door het boek blader zie ik een aan aantal mooie pentekeningen o.a. van een aantal schaatsende knapen, op de Pettelaarseplas. Met als titel "De IJs pret en het Dramatische gevolg". En dat alles in 's-Hertogenbosch.

Ja, en dat dramatische gevolg dat zal het zeker worden. Op dat moment herinner ik mij een verhaal van mijn vader, het was zijn jongere broer Gerard, die hierbij betrokken was.
Lang hoef ik niet na te denken over de aankoop, en voor *f* 2,- kan ik het boek meenemen.
Het is de tijd dat er nog geen digitale inzage in de archieven mogelijk was, maar een bezoek aan het Stads Archief en / of het Rijksarchief van 's-Hertogenbosch werd toch al wel met enige regelmaat bezocht. In het Stads archief blijken de genoemde kranten voor inzage beschikbaar te zijn, waaronder de 's-Hertogenbosche Courant en de Nederlandse Sport Courant 'Ons Zuiden '.

In beide kranten staat een verslag van deze gebeurtenis "De IJs Pret" met namen en data van de slachtoffers. Met deze informatie, neem ik schriftelijk contact op met de uitgever Malmberg te 's-Hertogenbosch. Die middag word ik gebeld door de archivaris van Malmberg de heer Th. Jansen.
Bij het manuscript van het boek is geen enkele informatie van het gebeuren gevonden. En word ik alsnog verbonden met het secretariaat, met mevrouw Liza Veltman, zij weet mij te vertellen dat de verhalen, geschreven door Kees Spierings altijd op verzinsels van de schrijver zijn gebaseerd!

Met de kopieën van de kranten en naam van oom Gerard is er dus nu twijfel ontstaan. Door Liza Veltman wordt mij gevraagd het verhaal, en een kopie van de kranten aan Malmberg te sturen.

Wat dan volgt is een telefoontje van een directielid, mevrouw Josefien van Galen (zie het slot)
Met verbazing heeft Malmberg kennis genomen van het gebeuren, als ik mijn onderzoek wil delen met Malmberg, gaan die stukken bij het manuscript, en ontvang ik een schriftelijk toestemming om het verhaal in mijn familie "Boek Koningstein" op te nemen. **(zie blz. . . . .)** Met bijzondere dank.

DE IJSPRET MET EEN DRAMATISCH AFLOOP

Ze waren nog geen dag op school, of de strakke oostenwind, die dagenlang over de ondergelopen buiten velden had gestreken, bevroor die tot een prachtig wijds ijsvlakte.
Tot aan de dorpen aan de horizon, waarvan de kerktorentjes kleine hiepjes maakten in de blauwe voering van de hemel, lag het ijs donker en glad gestekt bij.
Riethalmen en struikje schoten hier en daar er bovenuit, en wuifde in de wind.

Aan de stadskant waren de grote stenen vastgevroren in het ijs, stenen die de jongens er hadden op gegooid om te weten of het ijs al droeg. Een enkele waaghals was er al gelopen en had er een eindje op gekuierd, om te weten of je er al op kon schaatsen.
Om twaalf uur als de jongen uit school kwamen, ontmoeten ze al veel grote mensen die schaatsen droegen. De IJs club is open, riepen zij elkander toe, en op een draf ging het naar het buitengebied. En daar stonden zij aan de heerlijkheid van het winterfeest, wijd onder een strakke blauwe hemel. De zon scheen en de wind was iets gaan liggen, een sterke frisse sterke wind stond om hen heen en prikkelde zacht de neus, de oren en de vingertoppen.

Eindelijk stonden zij op het ijs, een beetje ongewoon en wat trillerig in de knieën. Maar al gauw liepen ze stevig en vast en begonnen hard te lopen en weldra gleden zij op en neer over twee glinsterende banen. Nog even een ’n baantje glijden en toen ging de groep naar huis.

Dagen en dagen duurde de ijspret, zó lang zelfs dat er al geen vrij meer voor gegeven werd. En als de wind pal noord de vlakte over huilde, bleven zij thuis. Meestal echter was het kalm, puur vriesweer met zon. Dan trokken zij er lustig op uit, allemaal de schaatsen onder de arm of om de hals. Jan had een paar oude van een oom gekregen, die hem een el te lang waren. Harrie had er van zijn zuster cadeau gekregen en Karel tenslotte had nieuwe mogen kopen. Dankzij veel blauwe knieën en koude, schrijnende handen hadden zij het zover geleerd, dat zij achter elkaar al aardig konden bijkrabbelen.
Vanaf de dijk gezien leek het veel op een bedrijvige mieren - kolonie.
En schuin - dwars de polder over streek een lichtgrijze ijsbaan naar de verte, helemaal tot aan het dorp,

waarvan het torentje een zwarte punt leek die uit de lucht was geknipt. De vorst stond stil. Overdag, bij zon, dooide het zelfs. Het ijs werd korrelig bros, zacht zelfs. Er kwamen scheuren in en hier en daar drong water door.
Het liep met de winter - jolijt op een eind en het aantal liefhebbers daalde met de dag.
De schooljongens profiteerden echter tot het laatst toe. Enkele schaatsten nog, maar de meesten zwierven over het ijs om 'buigertjes' te maken, of liepen hard in dichten troepjes er overheen om het zoemend onheilspellend gebuig te horen dat nu en dan doorvlijmd werd met fel gekraak.
"Kom jongens, buigertjes maken" was elke avond na vieren de uitroep van de schooljongens.
Zo waren zij op een middag weer bezig, toen met donderend gekraak een grote scheur door het ijs sneed. Knapperend sprong die vooruit, als een griezelige lijn.

Het leek wel een bliksemstraal die door het ijs sloeg. Met gejuich werd het succes ontvangen en in andere richtingen haalden zij zwaar stampend weer over de gevaarlijke plek heen.
Een nieuwe barst, loodrecht op de andere joeg door het ijs, dat even dóór zwiepte en water schepte. Niemand waagde het nog er overheen te lopen en de meesten wilden gaan, bemerkten zij dan ook niets van de scheur en zetten argeloos hun voeten op de gevaarlijke schol.
Nauwelijks rustte er hun volle gewicht op, of het brok ijs zakte onder hen weg en hief zich aan de andere kant op. Geen seconde later echter kraakte het.
Het stuk waar op zij stonden brak af en onder vervaarlijk gegil zonken zij in de diepte.
De brok ijs steeg, een punt zege vierend omhoog, weer uit het water op . . .
Plots kwamen ook twee armen boven, toen een angstig gezicht ...
"Hulp! Hulp!" werd er gegild.
De armen sloegen wild op het ijs, de handen trachtten houvast te krijgen, doch tevergeefs! Van de weg rende iemand toe en stak een lange stok vooruit, die daar toevallig lag.
Op het ijs kwamen twee jonge mannen hard aanrijden en bij het wrak gekomen gingen zij op hun buik liggen, grijpend naar de wild slaande armen. Plots ... krak ... toen zacht geplonsd gegil . . .

Het gedeelte waarop zij lagen, was ook afgebroken en beide mannen gleden in het water. Vier mensen lagen nu in het koude water.
Een paar armen kwamen wild spartelend boven het donkere water uit. Stukken ijs kantelden en buitelden rond. Gejaagd reden andere redders terug trachtten op de kant te komen.
De jongens renden met bonzende harten weg en niemand dacht ook maar een moment om te gaan helpen. Alleen de man met zijn stok trachtte redding te brengen. Twee anderen holden

weg om hulp te gaan halen. Twee agenten op de fiets kwamen aanrijden met grote touwen bij zich. De man met de stok had die aan het jongste meisje weten toe te steken. Ze lag nu verkleumd, nat en moe, de stok krampachtig vasthoudend, met ogen groot van angst naar de kant te staren.

”Stil liggen”, klonk het van de kant. Tegelijk zoefde een touw over het ijs en kwam vlak bij de drenkeling terecht. De andere agent had zich met een touw om zijn middel voorzichtig op het ijs begeven. Vlak bij het wak brokkelde het ijs af en zakte hij in het water.
Een jongen man lag daar nu in het ijskoude water, telkens doffe kreten uitstotend rond te spartelen. Daar zag hij de agent die met inspanning van alle krachten er heen zwom. Even zonk de agent, kwam weer boven en vlug maakte hij de handen van de drenkeling los, pakte hem onder zijn oksels en zwom terug, terwijl het touw werd ingepalmd.

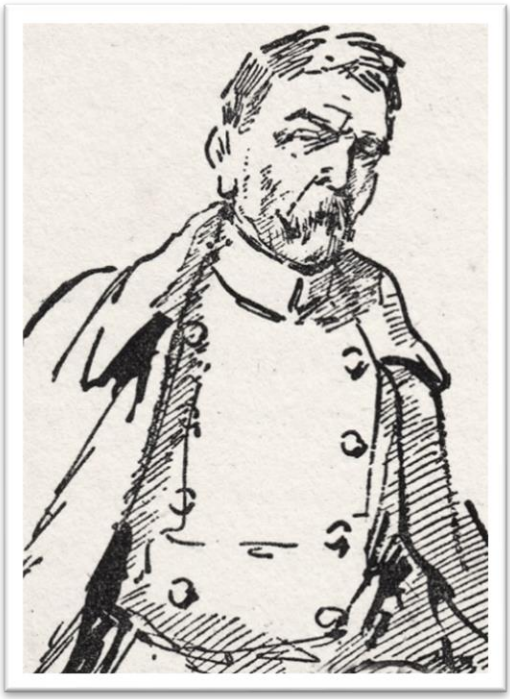

Daar waar het ijs weer droeg, werd hij neergelegd en kalm werd hij naar de wal gebracht.
De agent was alweer terug gezwommen, nu en dan dook hij. ”Er liggen er nog twee in”, fluisterde de massa. Nog altijd zocht de politieman in het ijskoude water. Met bevende stem riep hij, ”ik kan niet meer”. ”Inhalen maar . . ik . .”, hij sprak niet meer, want hij zonk even. Met trage bewegingen kwam hij weer boven en terwijl de mannen aan de kant het touw inhaalden, zwom hij mat terug. Moeizaam trok die zich op het ijs, klauterde toen stijf waggelend de kant op; heel zijn lichaam rilde. Gesteund door twee mannen stapte hij vlug heen. Geen mens sprak.
Toen keken zij weer naar het water, zwart lag het daar, roerloos. Daar ergens ... daar lagen nog een jonge man en een meisje en niemand die kon helpen.

Over het ijs werd een boot voor gestoten twee mannen zaten er in, zij haasten zich. Eén begon te dreggen, de ander sprong zonder één aarzeling in het water . . Dan zag men een gebogen hoofd boven water komen, gevolgd door een paar schouders. De man in de boot schoot toe en greep ... en de zwemmer begon te duwen aan het lichaam om het in de schuit te krijgen.
Even zei de zwemmer iets tegen de roeier. Deze richtte zich tot de agent. Hij zat vast ... en het meisje ook . . vlak erbij. Weer dook de man onder water en even later haalde hij het meisje naar boven. Lange haarslierten hingen over haar gezicht en schouders.
Op de weg kwam de ziekenauto aan suizen, de menigte drong ver terug. Een paar dokters met een koffer in de hand stonden aan de kant de roeiboot op te wachten. Snel werden de twee lichamen overgegeven aan een paar agenten en in de auto gelegd. De doctors stapten in en ook de zwemmer. Toen klapten de deuren dicht en snelde de ziekenauto weg.
Zwijgend trok de menigte weg. Zwart en stil gaapte het water in het wak in de grijze ijsvlakte. Leeg lag de ijsbaan tot de horizon één eenzaamheid.

In het Groot Zieken Gasthuis lagen in een aparte kamer lagen twee doden. Een jongen van 21 jaar, Gerardus Antonius Koningstein, en Maria Petronella Bernardina Verdonk. ”Zo heeft het ijs rond onze stad helaas twee slachtoffers geëist en twee families in diepe rouw gedompeld”.

Door het ijs gezakt
Twee personen verdronken

Gistermiddag 4 uur waren enige personen ter rechterzijde van den Pettelaarschenweg enige meters achter de open manege, op het ijs, toen plotseling allen er doorheen zakten. Enige personen snelden direct te hulp om te redden, wat te redden was, want het hulpgeroep was hartverscheurend.
Met de reddingsboei werden 2 personen gelukkig aan den wal gehaald, terwijl 2 anderen met -behulp van touwen den vasten grond bereikten, zij het dan ook dat een en ander met levensgevaar moest geschieden. Een der geredden, de 19-jarige mejuffrouw Verdonk wonende Vugterdijk, ging toen zij gered was, geweldig te keer, daar haar zusje de 17-jarige Maria, nog te water lag. Met haken werd helaas het lijk van de 21-jarige G. A. Koningstein wonende Noordwal, opgedregd, en ‘t bleek helaas dat de levensgeesten niet meer konden opgewekt worden.
Ook de 17-jarige Maria Verdonk werd uit het water gehaald en eveneens als Koningstein direct naar den heer van Roosmalen vervoerd.

Direct was Dr. Hoogveld aanwezig, die met hulp van het zuurstof- apparaat der broeders van Joannes de Deo ruim een half uur alle mogelijke moeite deed de levens-geesten van haar op te wekken, daar hij hoop koesterde haar nog te kunnen redden. De beide lijken heeft de politie naar het Groot Zieken - Gasthuis vervoerd.
Zo heeft dan het ijs rondom onze stad helaas 2 slachtoffers geëist. 2 families in diepen rouw gedompeld. De verslagenheid is dan ook algemeen. Enkele jongelui hadden een gat in het ijs gestampt van tamelijke omvang. Hoe wel zij door burgers waren vermaand zulks niet te doen waren zij er toch mede doorgegaan, met het gevolg, dat toen een groepje rijdsters en rijders zich aan land wilde begeven, één hunner te laat het ontstane wak bemerkte. Dit was Maria Verdonk.

De ingang van de Vugterdijk ca 1909

Dit zijn de belangrijkste, oorspronkelijke alinea’s uit de ‘s-Hertogenbossche Courant van 16 januari 1926.

EEN DROEVE BEGRAFENIS.

Gistermorgen had de plechtige uitvaart en begrafenis plaats van de l.l. Vrijdag zoo jammerlijk verdronken Gerard Koningstein en Maria Verdonk

Voor op ongelukkige wijze om het leven gekomenen bestaat steeds veel medelijden en zoo ook was 't thans 't geval.

En de Muntelkerk èn de St. Catharinakerk waren nagenoeg geheel gevuld met geloovigen, die hun gebeden kwamen storten voor de zielerust van deze twee jonge menschen, die zoo plots uit 't leven werden weggerukt.

De lijkbaren waren gedekt met bloemen en kransen, terwijl de baar van den heer Koningstein gevolgd werd door de leden van de B. V. V. Valentia, van welke vereeniging de overledene lid was.

Na de absoute gingen de droeve stoeten kerkhofwaarts en werden zij, die voor kort nog een en al levensvreugde waren, toevertrouwd aan den schoot van moeder aarde, die er over heen het witte kleed der onschuld spreidde.

Aankondigingen.

Voor de vele bewijzen van deelneming, ondervonden bij het zoo noodlottig sterfgeval van onzen onvergetelijken Zoon, Broeder, Behuwdbroeder en Oom,

GERARDUS ANTONIUS KONINGSTEIN,

betuigen wij onzen hartelijken dank. Ook de voetbalclub „Valentia" onzen dank voor de hem bewezen eer.

De familie,
W. KONINGSTEIN—DE VLAM
en kinderen.

18

Het huisgezin 20-01-1926 Den Bosch.

Gerard Antonius Koningstein is geboren op 16 april 1904 te 's-Hertogenbosch, als zoon van Wilhelmus Koningstein en Anna Maria de Vlam, en overleden op 15 januari 1926 te 's-Hertogenbosch.

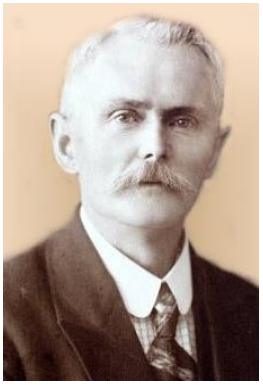

Gerard is de vierde zoon en het achtste kind uit een gezin van elf kinderen en geboren op de Noordwal 221 aldaar.

GEDENK IN UWE GEBEDEN
de Ziel van Zaliger
GERARDUS ANTONIUS KONINGSTEIN
geboren te 's-Hertogenbosch 16 April 1904
en overleden aldaar 15 Januari 1926. en
begraven op het R.K. Kerkhof te Orthen
den 19 Januari d.a.v.

Het is zeker. dat gij sterven zult. doch onzeker. wanneer gij zult sterven. Overal kan de dood U wachten. want de dood komt als een dief in den nacht.

Waakt dus. omdat gij niet weet op welk uur de Heer komen zal.

Maar de rechtvaardige. al wordt hij door den dood verrast. zal in rust wezen.

Het komt ons niet toe de tijden en stonden te weten die de Vader in zijn macht gesteld heeft.

Dierbare ouders. broers en zusters. omdat ik zoo spoedig van U gescheiden ben. heeft de droefheid uw hart overmeesterd: maar troost U. betrouwt op God den Heer: Hij wonde en heelt: Hij slaat en Zijn handen brengen genezing aan: werpt al uw zorgen op den Heer.

Gedenkt mij in uwe gebeden.

Zoet Hart van Jezus wees mijne liefde.
(300 dagen aflaat).

Zoet Hart van Maria wees mijn heil.
(300 dagen aflaat).

Nieuwe Handelsdrukkerij — H. Smits

Bij een autopsie later in het ziekenhuis is gebleken dat Gerard een wond had op zijn achterhoofd welke door een schraag is veroorzaakt. Deze schraag is door de redders in het wak gegooid. Niet vastgesteld is, of de dood veroorzaakt is door de hoofdwond dan wel dat het verdrinking is geweest.

In Memoriam G. Koningstein.

De dagbladen hebben reeds melding gemaakt van het droevig ongeluk, dat den bekenden speler der B.V.V. Valentia, Gerardus Koningstein op den Pettelaarsche weg is overkomen. Op Vrijdag 15 Jan. ten 4 uur is hij overleden op den nog jeugdigen leeftijd van 21 jaar. G. Koningstein heeft zijn leven gewaagd tot redding van twee meisjes die daar plotseling door het ijs zakten waarvan hij het slachtoffer werd voor zijn menschlievende daad. Met weemoed gedenken wij als sportvrienden zijn vele verdiensten voor zijn spel in het algemeen en voor de belangen der vereeniging in het bijzonder. Wij verliezen in hem een goed vereenigingsman, een die als voorbeeld gesteld kan worden voor vele vereenigingen. En wij, zijn vrienden, zijn clubgenooten, ontsteld over de ramp, niet kunnende gelooven aan zóó'n tragisch einde, wij staan bij Uw baar, de hoofden ontbloot, met tranen van weemoed in de oogen, dat gij zóó van ons werd weggerukt, dat gij zóó ons moest gaan verlaten, dat gij zóó uwe ouders, en beminden naar wien ons hart weenend uitgaat, moest achterlaten, hen die ontroostbaar neerknielen bij de baar, die uwe doodsponde is. Nimmer zullen wij U vergeten, straks als uw jonge lichaam aan de schoot der aarde wordt toevertrouwd, dan staan wij daarom heen, om U een laatste vaarwel toe te roepen. Gij die op zulk een tragisch einde van ons heen zijt gegaan.

Rust zacht tot in de eeuwigheid.

J. G.

's-Bosch, 23 Jan. '26.

Gerardus Antonius Koningstein

Geboren 16 april 1904 & Overleden 15 januari 1926

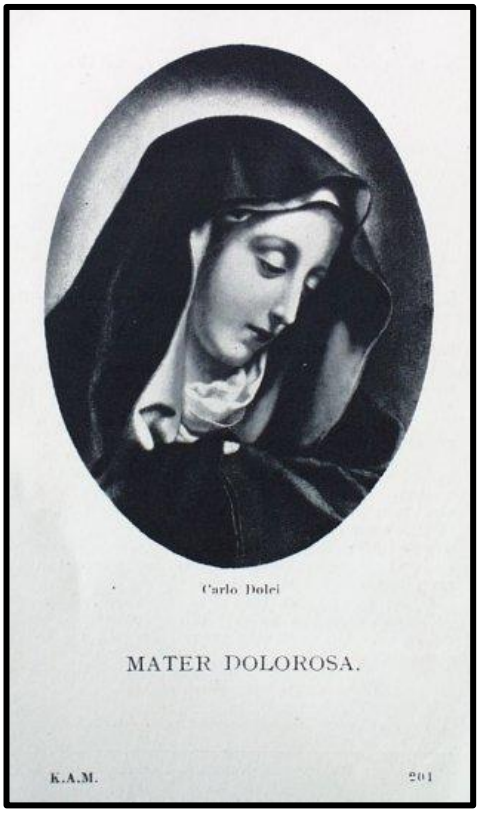

BID VOOR DE ZIEL VAN ZALIGER
Mejuffrouw
Maria Petronella Bernardina Verdonk,
geboren te 's-Bosch 16 Juni 1908 en aldaar overleden 15 Januari 1926, voorzien van de Genademiddelen onzer Moeder de H. Kerk.

Gelijk een bloem, die pas ontluikt en reeds met voeten wordt getreden, zoo is zij nauwelijks verschenen of zij is reeds niet meer. H. Bonaventura.
Zij is weggenomen, opdat de boosheid haar hart niet zoude bederven. H. Amb.
Hoe schoon is een kuisch geslacht met den luister der deugd. Sap. IV.
Opgevoed in de vreeze des Heeren, was zij steeds oprecht godsdienstig en deed wat goed was in de oogen van God.
Niet de plotselinge dood is te vreezen, maar wel die, welke te gelijk èn plotseling èn onvoorbereid is.
O Maria, Zoete Moeder van Den Bosch, al mijn vertrouwen is in U; van mijne vroegste jeugd af heb ik mij aan U toegewijd.
Lieve ouders, ik dank u voor alles wat gij voor mij gedaan hebt. Zoo gaarne was ik uw steun geweest op deze aarde, doch God roept mij! Nu ben ik voor eeuwig Zijne Bruid. In den hemel zien wij elkander weder.
Lieve broers en zusters, vaartwel; tot weerziens in den hemel. Eert vader en moeder, hebt elkander lief en bidt voor mij.
Bloedverwanten en vrienden, gedenkt mij in uwe gebeden.
Mijn Jezus, barmhartigheid. 300 d. afl.
Zoet Hart van Maria, wees mijn heil. 300 d. afl.

G. Mosmans Zoon, 's-Bosch.

"Na een 96-jarig leven in tevredenheid, humor en hoop is op 20 januari 1999 van haar lichaam bevrijd onze tante en oudtante". Zo luidt de overlijdensadvertentie van Wilhelmina Maria Jacoba Cornelia Verdonk. Zij is het geredde meisje uit bovenstaand verhaal. Ruim73 jaar na deze gebeurtenis. De leeftijd van beide meisje was destijds niet juist vermeld.

W.N.K

Geachte heer Koningstein,

Met de kopieën van hoofdstuk XI van het boek "DE 6E Klas van MIJNHEER FRANSSEN" van Kees Spierings hoop ik u voldoende materiaal in handen te hebben gespeeld om de familie van dienst te zijn. Ook het omslag, de titelpagina en de inhoudsopgave van het bewuste boek met als titel, "DE 6E VAN MENEEER FRANSSEN", waarschijnlijk de eerste druk. Het heeft bv. een hoofdstuk meer, Vandaar de verwaring.
Mocht ik u verder nog van dienst te kunnen zijn, dan hoor ik dat nog wel.
Bijvoorbeeld de afspraak even langs te komen blijft staan.

Met vriendelijke groeten,
Theo Peels, Historisch Archief Malmberg.

*Pieter Verdonk; Deken van Baarstraat 20; 5251 RK Vlijmen * 25-04-1926 † 16-10-2008*

Amersfoort 27 februari 1999

Beste Pieter,

Mijn schrijven aan de uitgever Malmberg BV, leverde twee dagen later al een telefoontje op Van de heer Theo Jansen, als (gepensioneerd) archivaris van Malmberg.
Ik had jouw correcties aangebracht en een kopie bij het verzoek gesloten.
Het werd een bijzonder fijn telefoon gesprek, de heer Jansen wist niet of de schrijver nog rechten had. Ook was nog niet bekend wanneer het boek was uitgegeven, maar die informatie volgde in een tweede telefoontje van de heer Jansen.
Een schriftelijkentoestemming van de uitgever volgde vorige week.
Maar ook de uitgever had een verzoek, mogen wij u artikel hij het originele manuscript opbergen. Wij wisten niet dat dit verhaal op authentieke gegevens berusten en dus een waar verhaal is. De familie namen Verdonk en Koningstein waren de heer Jansen als Bosschenaar wel bekend. Als ik hem vertel dat het geredde meisje W.M.J.C Verdonk in de maand januari , op 96-jarige leeftijd is overleden komt hem dat bekend voor. Hij had de advertentie gelezen en zou die annonce bij het manuscript opbergen.
Ik schrijf je dit alles, als dank voor jouw inspanning en de mogelijkheid dat ook je neef er mogelijk ook wat kan doen.
Bijgevoegd een kopie van het schrijven van de uitgever en de overeenkomst met de schrijver C. Spierings, welke geen rechten meer heeft volgens deze overeenkomst.
Hieruit blijk dat het boek in 1927 is uitgegeven.

Dit is een mooi slot, aan een trieste gebeurtenis van de familie Koningstein.
Pieter mijn hartelijke groet, ook aan Anneke.

Scan van brief van Pieter Verdonk

Na de vondst van het boek en de correspondentie met de uitgever Malmberg, was er voor mij al enige bekendheid ontstaan met het directielid Josefien van Galen.

Het kan circa 1998 geweest zijn, bij een bezoek in Helmond aan mijn nicht en neef, Margo en Henk Sanders, kwam het gesprek ook op mijn hobby, stamboom onderzoek of met de juist benaming ”Genealogie”. Henk was sinds korte tijd ook met pensioen, en wilden ook wel wat meer van zijn voorouders weten, zijn moeder leefde nog, dus de eerste data en verhalen van en over zijn voorouders kon hij haar vragen.

Niet lang na ons bezoek aan Helmond werd ik gebeld door Henk, hij had zijn buurman van zijn belangstelling voor zijn voorouders verteld. Henk is geboren in Venray, dat betekent op de grens van de Peel, ooit het armste deel van Nederland. En hiervan is een mooi stuk geschiedenis bekend. De buurman van Henk heeft, mogelijk van een familielid, een gestencilde transcriptie in zijn bezit met als titel: “Een poging tot beschrijving van het dagelijks leven in de Peel”. Het zijn de dorpen Asten - Bakel - Deurne – Helmond en Someren. Het is een stencil en stamt uit 1979 en betreft een doctoraalscriptie, sociale en economische geschiedenis van de Peel het leven in de vorige eeuw. Gemaakt, door vier vrouwelijke studenten van de Radboud universiteit te Nijmegen. In die tijd - gestencild en afgedrukt - Henk heeft het bladzijde voor bladzijde gescand en mij met enige regelmaat een afdruk gestuurd. Hiervan heb ik weer een boek gemaakt met 423 bladzijde waarin ik weer met enige regelmatig zit te lezen, het is een deel van mijn familie die daar, tenminste 250 jaar geleden heeft geleefd gewerkt en gewoond.

Het gaat nu om een van die vier dames, genoemde Josefien was het directielid van Malmberg die mij mondeling toestemming heeft gegeven tot het overnemen van het hoofdstuk, “IJspret Met het Dramatisch Gevolg”, uit het boek van Kees Spierings, De 6^{E} VAN MENEER FRANNSSEN. Heel graag willen zij nu mijn gegevens en bevindingen van het gebeuren ontvangen, en dan zal dat bij het manuscript worden bewaard.

Enige tijd na bovenstaande gebeurtenis heb ik nogmaals getelefoneerd met Malmberg en naar mevrouw van Galen gevraagd, heeft u meegewerkt aan die doctorale scriptie van de Radboud, het antwoord was bevestigend wel met enige verbazing, hoe komt u daaraan, ik heb hiervan zelf geen exemplaar meer. Met een uitleg en een goed gesprek hebben wij afscheid genomen en heb ik haar een CD van het boek gestuurd. En werd ik ook weer gebeld, bedankt. Ja, de wereld is klein, en geeft ons steeds weer verrassing. Als ik enkele maanden later bij mijn tante Annie Koningstein in de Den Bosch komt, blijkt dat Josefien van Galen daar ook te wonen.

Van de vier dames heb ik een van hen niet gevonden, die is mogelijk getrouwd, dus geen meisjesnaam meer. Een van de dames bekleden een vooraanstaande positie in een Europese vrouwenbeweging. Een andere heeft voor het hoger onderwijs gekozen en geniet nu als gepensioneerde bekendheid als kunstschilder.

Als ik het bewuste boek nodig heb, gaan mijn gedachten terug naar die tijd. Het is toch wel heel bijzonder. Ik heb nog twee boeken staan, o.a. een van Bertus Aafjes, die beschrijft Sjang Koningstein als “De Reus van Hoensbroek”. Benieuwd ben ik wat daarin zich zal openbaren.